

JOAN F. MIRA

“Van rebentar a consciència aquell nacionalisme valencià que sí que ‘mirava cap al nord’, i d’aquella rebentada encara en paguem els efectes. En fi, això és ideologia nacional, i política més o menys institucional. L’altra política, que també és nacional, nacional d’Espanya, és la manera de fer ferrocarrils i carreteres, o canals per on passa o passarà l’aigua. Els trens són perfectament ideològics”

Pujol, l’aigua i el tren

Vingué Jordi Pujol a Castelló, i parlà llargament. Suppose que els lectors d’aquest setmanari n’estan prolixament informats, de l’acte i de les seues circumstàncies, algunes ben curioses: l’intent de boicot per part d’alts dirigents del PP, telefonades a empresaris per assegurar-ne l’absència, petits detalls d’una certa “classe política” instal·lada al País Valencià amb maneres de “cosa nostra” siciliana: la “cosa” és nostra, pensen, i que no vinga ningú a posar-ho en dubte, ni de dins ni de fora. La lliure circulació (i la lliure audició) de les idees pot ser una interferència perillosa, sobretot quan les idees corresponen als fets i els fets són, visiblement, incòmodes per al poder. El poder és aquella cosa que té, o que representa, l’alta personalitat que, segons contava el senyor Pujol, li va dir a Madrid, a propòsit del projecte de Gas Natural, abans Catalana de Gas, que volia comprar una gran empresa elèctrica: “Però vostè creu que una empresa com aquesta, que podria ser la més important d’Espanya, pot estar controlada des de Barcelona?” Efectivament: certes coses només poden tindre la seu a Madrid: el ministeri de finances, l’exèrcit, la decisió sobre les grans obres públiques, i el quilòmetre zero de totes les carreteres, que és a la Puerta del Sol. A la Puerta del Sol governava i governa un educadíssim senyor de nom Alberto Ruiz-Gallardón, que va dir no fa molt, contava també Jordi Pujol, que s’ha de fer de manera que els valencians miren molt cap a Madrid, i així no tindran la temptació de mirar cap a Barcelona. Que els valencians miren cap a Barcelona és perillós a curt i a llarg termini, i és cosa, per tant, que cal evitar amb tota mena de recursos, morals o immorals. Ja es va fer en els anys dits de la transició, amb brams i amenaces i bombes, infàmies diverses, i pactes funestos entre el PSOE i la UCD, que ara és el PP, tant se val. Van rebentar a consciència aquell nacionalisme valencià que sí que “mirava cap al nord”, i d’aquella rebentada encara en paguem els efectes. En fi, això és ideologia nacional, i política més o menys institucional. L’altra política, que també és nacional, nacional d’Espanya, és la manera de fer ferrocarrils i carreteres, o canals per on passa o passarà l’aigua. Els trens són perfectament ideològics.

Si no foren ideològics –això venia a dir, d’una altra forma, el senyor Jordi Pujol–, si foren vies de comunicació que es fan i es renoven allà on fa més falta, no és difícil concloure que els primers trens d’alta velocitat o de velocitat prou alta, i sobretot els primers trens d’ample europeu, circularien ja fa temps entre Alacant i Barcelona i fins a la frontera, per enllaçar amb les vies de França i d’Europa. També la primera autopista pública, no privada i de peatge caríssim, hauria seguit el mateix camí. Ara, vostès ja saben on van i d’on vénen els trens velocíssims, la forma de la xarxa centripeta, i on són les autopistes que paga l’estat. Entre València i Barcelona, ara mateix, encara hi ha bona part de la via del tren que és via única, no doble, la mateixa de fa cent cinquanta anys. I els empresaris, ni d’ací ni d’allà, no protesten sinó que llepen mansament la mà que els porta a Madrid. I a Barcelona i a València l’únic TGV que es miren embadalits es diu Alta Velocidad Española, i només va a Madrid i ve de Madrid. De València a Barcelona, simplement de Castelló a Tarragona, ja se sap: no ens toca, ni ara ni en molts anys. Ja veuen quin article tan elemental escric: sense literatura. Quant a l’aigua, també han aconseguit el que volien: que mirem a Madrid. Que catalans i valencians (i aragonesos, per si faltava algú!) es miren amb recel. Que la major part dels valencians donen gràcies al PP perquè “defensa els nostres interessos” i ens convida a grans paelles. Que les mínimes reserves del mateix Jordi Pujol (reduir el volum del transvasament, garantir la salut del Delta, petites coses), apareguen en la premsa valenciana com obstacles que “els catalans” posen al nostre futur brillant. I tot perquè ells són més llestos que nosaltres: saben què volen, i nosaltres no. Però qui som “nosaltres”, i per què som tan rucs? Aquesta és la qüestió.